II

(Säädökset, joita ei tarvitse julkaista)

NEUVOSTO

NEUVOSTON SUOSITUS,
annettu 8 päivänä heinäkuuta 1996,
jäsenvaltioiden ja yhteisön talouspolitiikan yleislinjoiksi

(96/431/EY)

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 103 artiklan 2 kohdan,

ottaa huomioon komission suosituksen,

ottaa huomioon raha-asiain komitean lausunnon,

ottaa huomioon Firenzessä 21 ja 22 päivänä kesäkuuta 1996 kokoontuneen Eurooppa-neuvoston päätelmät,

ANTAA TÄMÄN SUOSITUKSEN:

1. Päätavoitteet ja yleislinjat

Vastoin vuoden 1995 talouspolitiikan yleislinjojen hyväksymisajankohtana vallinneita odotuksia yhteisön taloudessa tapahtui merkittävä taloudellisen toiminnan hidastuminen viimeisten kahdentoista kuukauden aikana ja työttömyys lisääntyi uudelleen. Vaikka inflaatio hidastui suunnilleen ennusteiden mukaisesti ja hintojen lähentyminen edistyi, julkisen talouden tervehdyttäminen eteni liian hitaasti ja vaikeutui edelleen talouden laskusuunnan vuoksi.

Tämän vuoksi yhteisössä ei saavutettu merkittävää edistystä keskeisten taloudellisten tavoitteiden, kuten perustamissopimuksen 2 artiklassa määrättyjen tavoitteiden toteuttamisessa, erityisesti hintavakauteen perustuvan kestävän kasvun ja korkean työllisyyden edistämisessä. Tämä taloudelliseen ja sosiaaliseen hyvinvointiin liittyvien tavoitteiden ja niiden toteutumisen välisen eron pienentämisen epäonnistuminen on pääasiallisin aihe yhteisössä tällä hetkellä vallitsevaan heikkoon luottamukseen.

Kaikesta huolimatta yhteisön talouden perustekijät ovat kuitenkin suotuisat. Inflaatio on poikkeuksellisen alhainen ja edelleen laskeva, valuttakurssijännitteet ovat asteittain lieventyneet, maailmankauppa kasvaa hyvää vauhtia, investointien kannattavuus on parantumassa ja on yleisesti ottaen huomattavasti parempi kuin 1980-luvun jälkipuoliskolla. Näiden seikkojen vuoksi sekä pitkäaikaisten korkojen alenemisen ja varastojen purkamisen päättymisen vuoksi, taloudellisen toiminnan odotetaan elpyvän tämän vuoden jälkipuoliskolla. Tämän ennakoidun elpymisen tarjoamat mahdollisuudet olisi hyödynnettävä täysimääräisesti tarvittavan lähentymisasteen saavuttamiseksi ja sen varmistamiseksi, että talous- ja rahaliittoon siirtyminen toteutuu 1. tammikuuta 1999.

Jotta voitaisiin vastata yhteisöön kohdistuviin taloudellisiin haasteisiin, on erityisesti julkisen talouden vakauttamiseksi jatkettava nykyistä talouspoliittista strategiaa ja kestävää rakenneuudistusta. Tarvitaan aiheellisia aloitteita niin tavaroiden kuin palveluidenkin markkinoilla sekä työmarkkinauudistuksen alalla.

Siten nämä yleislinjat tukevat olennaisilta osiltaan aiempina vuosina laadittuja talouspoliittisia suosituksia. Se, että ne eivät vielä ole tuottaneet tyydyttäviä tuloksia yhteisössä kokonaisuudessaan johtuu siitä, että niitä ei ole toteutettu riittävän tehokkaasti ja uskottavasti. Kaikkia osapuolia kehotetaankin harjoittamaan talouspolitiikkaansa niin, että ne voivat osaltaan edistää yhteisön tavoitteiden (perustamissopimuksen 102 a artikla) toteutumista ja toteuttaa käytännössä yli kahden vuoden takaiset lupaukset sekä sovittaa yhteen aiempaa paremmin talous-politiikkansa.

Viimeksi sanottu ei ole vain perustamissopimukseen (3 a artikla) perustuva, vaan myös käytännön velvollisuus, joka on käynyt merkitykseltään yhä keskeisemmäksi sitä mukaa, kun jäsenvaltioiden taloudet lähentyvät toisiaan.

2. Kasvua, työllisyyttä ja lähentymistä edistävä talouspolitiikan yhdistelmä

Neuvosto vahvistaa uudelleen, että edellä mainittujen tavoitteiden saavuttaminen edellyttää vakaata, investointeja suosivaa lyhyen ja keskipitkän ajan talouspolitiikkaa, jolle on ominaista:

— vakauteen tähtäävä rahapolitiikka, jota ei häiritse epäsuhtainen julkisen talouden ja palkkojen kehitys,

— julkista taloutta lujittavat jatkuvat ponnistelut useimmissa jäsenvaltioissa, jotka ovat yhdenmukaisia niiden lähentymisohjelmien tavoitteiden kanssa,

— nimellispalkkakehitys, joka on yhdenmukainen hintojen vakauttamistavoitteen kanssa; samalla reaaliansiokehityksen olisi oltava tuottavuuden kasvua hitaampi, jotta työllisyyttä lisäävien investointien kannattavuus paranisi.

Mitä enemmän rahapolitiikan vakauttamistehtävää helpotetaan asianmukaisilla talousarviota koskevilla toimenpiteillä ja palkkakehityksellä, sitä suotuisammat rahoitusmarkkinat, myös valuuttakurssit ja pitkät korot, ovat kasvulle ja työllisyydelle.

Keskipitkän ajan voimakas, kestävä ja ei-inflatorinen talouskasvu, on keskeistä, että:

i) alennetaan merkittävästi ja pysyvästi yhteisön sietämättömän korkeaa työttömyysastetta ja torjutaan sosiaalisen syrjäytymisen yleistyminen,

ii) parannetaan yhteisön talouden kilpailukykyä ja erityisesti tuottavuutta säilyttämällä samalla avoimessa markkinataloudessa ne sosiaaliset perusarvot, jotka ovat unionille tunnusomaisia, sekä

iii) varmistetaan talous- ja rahaliiton pysyvä onnistuminen.

Jotta edistettäisiin sekä talouspoliittisen linjan uskottavuutta että yhteensovittamisen tehokkuutta yhteisössä, jäsenvaltioita kehotetaan esittämään lujaa poliittista sitoutumista kuvastavat ajantasaistetut lähentymisohjelmansa.

Komissio tehostaa vuoropuheluaan työmarkkinaosapuolten kanssa kokonaistaloutta koskevista kysymyksistä. Työmarkkinaosapuolten välisiä keskusteluja olisi mahdollisuuksien ja kussakin jäsenvaltiossa vallitsevien perinteiden mukaan voimistettava kansallisella tasolla.

3. Hintojen ja valuuttakurssien vakaus

Vakaan kokonaistaloudellisen toimintaympäristön luominen ja ylläpitäminen on edellytys keskipitkän ajan kestävän kasvun saavuttamiseksi. Keskimääräisen inflaation odotetaan yhteisössä hidastuvan 2,5 prosenttiin tänä vuonna. Tämä tulos parantunee ensi vuonna.

Tällä hetkellä jo kymmenen jäsenvaltiota on saavuttanut aiempina vuosina laadituissa yleislinjoissa määritellyn enintään 2—3 prosentin inflaatiovauhdin askeleena kohti hintavakautta [1]; Yhdistyneessä kuningaskunnassa inflaatio on lähes 3 prosenttia. Seitsemässä jäsenvaltiossa (Belgia, Saksa, Ranska, Luxemburg, Alankomaat, Itävalta ja Suomi), joissa inflaatio on alle 2 prosenttia sekä Tanskassa ja Irlannissa, joissa se on hieman yli 2 prosenttia, inflaation vastaisen rahapolitiikan uskottavuus on jo vakaalla perustalla, ja tehtävänä on nyt vakiinnuttaa tämä kehitys keskipitkällä ajalla. Ruotsissa, jossa inflaatio on viime aikoina hidastunut huomattavasti, ja Yhdistyneessä kuningaskunnassa talouspolitiikalla olisi vakiinnutettava saavutetut tulokset.

Niiden maiden, joissa inflaation odotetaan olevan 3 ja 5 prosentin välillä vuonna 1996 (Espanja, Portugali ja Italia), olisi pyrittävä alentamaan inflaatiota edelleen alle kolmeen prosenttiin vuoteen 1997 mennessä. Portugalin, jossa inflaatio on äskettäin hidastunut hieman yli kolmeen prosenttiin, ja Espanjan olisi jatkettava nykyistä politiikkaansa saavuttaakseen halutun inflaatiotavoitteen lähitulevaisuudessa. Italiassa pääasiallisesti finanssipolitiikan harjoittaminen sanelee sen, millä vauhdilla saadaan aikaan uskottavuutta valuttakurssipolitiikkaan ja vastataan alhaisen inflaation odotuksiin.

Kreikassa viime vuosina saavutetusta näkyvästä edistyksestä huolimatta on selvää, että ponnisteluja täytyy jatkaa ja tehostaa. Tässä suhteessa olisi jatkettava korjaavaa finanssipolitiikkaa, jota on noudatettu viimeisten kahden vuoden aikana, sekä varovaista raha- ja valuuttakurssipolitiikkaa, jota se on toteuttanut 1990-luvun alkuvuosista lähtien.

Kuten edellisissä yleislinjoissa korostettiin, kaikkien jäsenvaltioiden on edelleen pidettävä valuuttakurssipolitiikkaansa Euroopan valuuttajärjestelmän puitteissa toteutettavana yhteistä etua koskevana asiana. Valuuttakurssien heilahtelut vuoden 1995 alussa osoittivat, että useiden jäsenvaltioiden on saatettava talouspolitiikkansa uskottavammalle perustalle. Näissä yleislinjoissa suositeltu politiikka edistää valuuttakurssien asianmukaista yhdenmukaistamista yhteisössä. Suositeltu politiikka myös tekee EMS:än piirissä olevat valuuttakurssit vastustuskykyisemmiksi tärkeimpien ulkopuolisten valuuttojen heilahteluista aiheutuvan vaihtelun suhteen. Niiden valtioiden osalta, jotka eivät osallistu ERM:ään, tämä politiikka edistää lisäksi tähän järjestelmään osallistumiseen tarvittavien olosuhteiden luomista.

[1] Mitattuna väliaikaisten kuluttajahintaindeksien 12 kuukauden vuosimuutosten keskiarvon perusteella.

4. **Terve julkinen talous**

Yhteisössä saatiin viime vuonna aikaan jonkinasteista — joskin rajallista — edistymistä julkisen talouden vakauttamisessa. Julkistetuista budjettitavoitteista lipsuminen aiheutui vain osittain kasvun hidastumisen kielteisistä vaikutuksista. Talousarviopolitiikan riittämätön uskottavuus oli osaltaan huomattavasti vaikuttamassa valuuttamarkkinoilla keväällä 1995 ilmenneisiin levottomuuksiin, se horjutti taloudellista luottamusta ja aiheutti rahoitusmarkkinoilla epäilyjä yhteisön yhteistä rahaa koskevan tavoitteen menestyksekkään toteutumisen suhteen.

Samalla useat valtiot ovat toteuttaneet merkittäviä toimenpiteitä julkisen taloutensa vakauttamiseksi vuonna 1996 ja useissa tapauksissa myös vuonna 1997. Julkisen talouden tila yhteisössä on kuitenkin edelleen epätyydyttävä, ja tämän vuoksi jäsenvaltioiden olisi tarkistettava ja tarpeen vaatiessa tiukennettava julkisen talouden lujittamista koskevia suunnitelmiaan. Uskottavat, ennakolta julkistetut ja sosiaalisesti tasapuoliset ponnistelut suurten julkisen talouden tasapainottomuuksien vähentämiseksi palauttavat luottamuksen, mahdollistavat odotetun elpymisen muuttumisen kestäväksi, työpaikkoja luovaksi keskipitkän ajan kasvuprosessiksi sekä siirtymisen terveellä pohjalla talous- ja rahaliittoon 1. tammikuuta 1999.

Vaikka suhdanteet ovat tällä hetkellä huonommat kuin vuoden 1995 talouspolitiikan yleislinjojen hyväksymisen ajankohtana ennakoitiin, välttämättömän vakauttamisprosessin viivästyminen edelleen ei ole perusteltu vaihtoehto. Pienikin lykkääntyminen voi saada rahoitusmarkkinat reagoimaan kielteisesti ja vaikeuttaa siten vakauttamistehtävää tulevina vuosina. Rakenteellisten budjettialijäämien alentamisessa tänä vuonna saavutetun edistyksen on jatkuttava, ja se tulee vahvistamaan vakauttamista suhdanteiden parantuessa. Budjettialijäämien uskottava ja hyvin suunniteltu alentaminen saa aikaan luottamusta. Siten se edistää kasvumahdollisuuksia ja auttaa siten lisäämään — myös lyhyellä ajalla — kysyntään kohdistuvaa vaikutusta, edellyttäen, että se toteutetaan asianmukaisen talouspolitiikan puitteissa.

Vuoden 1996 toukokuun alkuun mennessä päätettyjen sopeuttamistoimenpiteiden perusteella julkisyhteisöjen nettoluotonotto yhteisössä kokonaisuudessaan laskee vuonna 1997 todennäköisesti juuri alle 3,5 prosenttiin suhteessa bruttokansantuotteeseen, kun vuonna 1995 alijäämä oli 5 prosenttia. Itse asiassa kaikkien jäsenvaltioiden olisi pyrittävä alentamaan budjettialijäämää enintään 3 prosenttiin suhteessa bruttokansantuotteeseen vuonna 1997, askeleena kohti lähellä tasapainoa olevaa keskipitkän ajan tavoitetta. Tämän osalta on rohkaisevaa, että useat maat ovat viime aikoina ilmoittaneet aikovansa toteuttaa ja ovat jo toteuttamassa merkittäviä toimenpiteitä julkisen talouden tasapainottomuuksien korjaamiseksi.

Kolme jäsenvaltiota, Tanska, Irlanti ja Luxemburg, on jo saavuttanut julkisyhteisöjen alijäämän osalta 3 prosentin viitearvon. Tanskan ja Irlannin olisi nyt edettävä kohti kunnianhimoisempia keskipitkän ajan tavoitteita, jotka Tanskan osalta on asetettu sen viimeisimmässä ajantasaistetussa lähentymisohjelmassa.

Italian on toteutettava merkittäviä toimenpiteitä saavuttaakseen ja tehostaakseen suunniteltua julkisen talouden vakautusta — mikä tulee edelleen olemaan keskeinen talouspolitiikan painopistealue. Toiminta olisi ensisijaisesti suunnattava verojen kiertämisen torjuntaan, paikallishallinnon parempaan budjettikuriin ja julkisen hallinnon tehokkuuden parantamiseen. Kreikan osalta tarvitaan jatkuvaa ponnistelua useilla eri aloilla, joita ovat erityisesti julkisten menojen vähentäminen, käynnissä olevien yksityistämishankkeiden jatkaminen ja veropohjan laajentaminen.

Kymmenen muun jäsenvaltion on epäilemättä mahdollista toteuttaa tarvittavat lisätoimet kolmen prosentin viitearvon saavuttamiseksi, ja toimia olisi jatkettava tarmokkaasti. Monet tämän ryhmän maat (Saksa, Ranska, Itävalta, Suomi, Ruotsi) ovat tänä vuonna ilmoittaneet aikovansa toteuttaa merkittäviä toimenpiteitä tai tehostavansa aikaisempia toimenpiteitä supistaakseen budjettialijäämäänsä enintään kolmeen prosenttiin suhteessa bruttokansantuotteeseen vuonna 1997. Näiden maiden, samoin kuin Alankomaiden, olisi päättäväisesti pantava täytäntöön julkisen talouden vakauttamista koskevat ohjelmansa ja tarvittaessa tehostettava niitä varmistaakseen tavoitteidensa täysimääräisen toteutumisen. Belgian hallitus on lujasti sitoutunut — ja on jo saanut Belgian parlamentilta tähän tavittavan tuen — täsmentämään vuoden 1997 talousarviossa tarvittavia toimenpiteitä budjettialijäämän alentamiseksi enintään kolmeen prosenttiin. Yhdistyneessä kuningaskunnassa merkittävien budjettialijäämän supistusten odotetaan jatkuvan seuraavien kahden vuoden ajan pääasiassa menojen hillitsemisen ansiosta. Kolmen prosentin tavoitteen saavuttamiseksi vuonna 1997 on kuitenkin tärkeää toteuttaa toimenpiteitä menojen pitämiseksi suunnitellulla tasolla, jotta voidaan korvata vuoden 1995 aikana tapahtunut finanssipolitiikan lipsuminen ja osittain ennustettua alhaisemmasta kasvusta johtuva, odotettua hitaampi talousarvion tasapainottuminen lyhyellä aikavälillä. Espanjassa ja Portugalissa on lähentymisohjelmien julkista taloutta koskeva osa pantava päättäväisesti täytäntöön.

Vaikka vakauttamistoimenpiteiden laajuus, ajoitus ja suunnittelu on tarpeen mukauttaa kunkin jäsenvaltion erityisolosuhteisiin, aikaisempien vuosien yleislinjoissa on yksilöity joitakin yleisperiaatteita:

i) menojen kasvun hillitsemistä pidetään yleisen verorasituksen lisäämistä uskottavampana ja tehokkaampana vaihtoehtona. Seikkoja, joihin olisi kiinnitettävä

huomiota, ovat tarve saattaa eläkkeiden rahoitus kestävälle pohjalle, hillitä terveydenhuoltokustannusten kasvua ja vähentää vääristymiä aiheuttavia ja kustannuksiltaan korkeita tukia;

ii) julkisten varojen ohjaaminen mahdollisimman suuressa määrin tuotannolliseen toimintaan kuten infrastruktuuriin kohdistuviin investointeihin, inhimillisiin voimavaroihin ja aktiivisiin työmarkkinatoimenpiteisiin siten, että tarvittava budjettialijäämien supistuminen ei vaarannu;

iii) julkisten palvelujen tehostaminen muun muassa joustavammalla hallinnolla, julkisen sektorin työntekijöiden kannustamisella ja joissakin tapauksissa suosimalla yksityistämistä ja käyttäjämaksuja, jos jäsenvaltiot pitävät niitä tavoitteidensa mukaisina;

iv) sen varmistaminen, että kokonaisverorasituksen vähentäminen, mikä on toivottavaa useimmissa jäsenvaltioissa, edellyttää ensin budjettialijäämän saattamista vakaasti laskevaksi.

Samoin kuin jäsenvaltioita myös yhteisöä kehotetaan noudattamaan tiukkaa budjettikuria. Sen vuoksi itse yhteisön on suhtauduttava varoen jo vahvistettuihin rahoituskehyksiin — niissä asetetaan enimmäisrajoja, ei tavoitteita.

5. Tuote- ja palvelumarkkinoiden parempi toiminta

Kasvun ja samalla työllisyyden edistämiseksi sekä matalan inflaation säilyttämiseksi on keskeistä, että kokonaistaloudellista toimintaa täydennetään toimenpiteillä, joiden tarkoituksena on yleisesti parantaa tuote- ja palvelumarkkinoiden toimintaa ja erityisesti lisätä kilpailua ja tehdä hintajärjestelmän toiminta joustavammaksi. Tämä edellyttää erityisesti kilpailupolitiikan edelleentehostamista ja valtionavun rajoittamista perustamissopimuksen taloudellista ja sosiaalista yhteenkuuluvuutta koskevan 130 a artiklan tavoitteiden mukaisesti.

On myös ratkaisevan tärkeää hyödyntää täysimääräisesti sisämarkkinoiden mahdollisuuksia avoimessa ja kilpailukykyisessä ympäristössä saattamalla sisämarkkinoita koskeva lainsäädäntö osaksi kansallista lainsäädäntöä ja panemalla se käytännössä täytäntöön. Aloilla, joilla tämän lainsäädännön saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä on viivästynyt, tarvitaan erityisiä ponnistuksia kaikkien tarvittavien esitysten antamiseksi kansallisille parlamenteille ennen vuoden 1996 loppua.

Yhteisön kilpailukyvyn parantamiseksi olisi nopeasti toteutettava toimenpiteitä innovaatioiden edistämiseksi, tietoyhteiskunnan muodostumisen edistämiseksi ja sellaisen työympäristön kehittämiseksi, joka suuremmassa määrin edistää aloitteellisuutta ja pienten ja keskisuurten yritysten kehitystä. Näillä aloilla avainasema on tietenkin yleisesti jäsenvaltioilla itsellään. Kansallisia toimenpiteitä voidaan kuitenkin vahvistaa yhteisön toimenpiteillä, jos se on asianmukaista ja näiden suuntaviivojen mukaista. Komission olisi myös jatkettava kilpailun parantamiseen EU:n markkinoilla tähtäävää politiikkaansa. Lopuksi niiden olisi ympäristöpolitiikan tehokkuuden lisäämiseksi käytettävä suuremmassa määrin markkinoihin perustuvia välineitä, muun muassa finanssipoliittisia sekä kansallisella että — jos laaja-alainen EU:n toiminta osoittautuu tarpeelliseksi — yhteisön tasolla.

6. Työllisyyden edistäminen ja työmarkkinoita koskevat uudistukset

Kun kasvua, kilpailukykyä ja työllisyyttä koskevan komission valkoisen kirjan julkaisemisesta on kulutut runsaat kaksi ja puoli vuotta ja kun Essenin työllisyystrategiaa on jonkin aikaa toteutettu, yhteisö on kyseisen kauden työllisyyslukujen suhteen synkässä tilanteessa. Vaikka odotettu elpyminen johtaa uusien työpaikkojen luomiseen ja kääntää nykyisen kasvavan työttömyyssuuntauksen laskuun, on todennäköistä, että vuonna 1997 yhteisössä on vielä yli 17 miljoonaa työtöntä. Jatkuva ja merkittävä työllisyyden parantaminen edellyttää sekä kestävää, voimakasta taloudellista kasvua ja tehokkaita tuote- ja palvelumarkkinoita että lukuisia työmarkkinauudistuksia.

Nykyisen joustamattomuuden poistaminen ja työmarkkinoiden toiminnan tehostaminen on kansallisten toimien keskeinen tavoite, jolla varmistetaan sekä jännitteetön ja voimakkaampi keskipitkän ajan talouden laajeneminen että työpaikkoja lisäävä kasvu. Jäsenvaltiot ovat ponnistelleet uudistaakseen työmarkkinansa. Niitä rohkaistaan tehostamaan toimintaansa ja varmistamaan samalla sosiaaliturvajärjestelmän oikeudenmukaisuus ja tehokkuus. Työvoiman ammatillisen ja alueellisen liikkuvuuden parantamiseksi ja työllisyyspalvelujen tehokkuuden lisäämiseksi tarkoitetun politiikan täytäntöönpano vähentäisi kasvuprosessin ennenaikaiseen päättymiseen mahdollisesti johtavia pullonkauloja.

Koko koulutusjärjestelmän — myös ammattikoulutuksen — mukauttamiseksi markkinoiden tarpeisiin ja inhimillisten voimavarojen kehittämiseksi olisi harjoitettava asianmukaista politiikkaa, millä edistettäisiin talouden kasvumahdollisuuksia. Tältä osin olisi annettava etusija työttömien, erityisesti heikosti koulutetun ja työkokemusta vailla olevan työvoiman työllistettävyyden parantamiselle ja koulutuksen ja työmarkkinoiden välisen epäsuhteen vähentämiselle järjestämällä työmarkkinoiden muuttuviin tarpeisiin paremmin sopivaa koulutusta. Olisi myös kiinnitettävä huomiota nuorten ja naisten työllisyysnäkymien parantamiseen.

Korkeampaa työllisyyden kasvua olisi edistettävä keskimääräisen palkkakehityksen pitämisellä asianmukaisella tasolla ja joissakin tapauksissa palkkauksella, joka paremmin vastaa tuottavuuden eroja. Muiden kuin palkkakustannuksista johtuvien työvoimakustannusten supistamista olisi mahdollisuuksien mukaan käytettävä työllisyyden edistämiseen. Olisi kannustettava heikompiosaisten ryhmien, muun muassa pitkäaikaistyöttömien ja heikosti koulutetun työvoiman näiden suuntaviivojen mukaista työllistämistä. Työajan ja työn organisoinnin mukauttaminen yritysten ja työvoiman yhteisen edun mukaisesti edistäisi myös näitä tavoitteita. Myös paikallisia ja alueellisia hankkeita niiden uusien palvelujen osalta, joille on ominaista voimakas työvoimavaltaisuus olisi rohkaistava; tällaisia palveluja ovat esimerkiksi ne, jotka on määritetty Euroopan strategiaa paikallisen kehitys- ja työllisyyshankkeiden edistämiseksi koskevassa komission tiedonannossa.

Kaikki edellä mainitut tekijät sisältyvät yhteisön yhteiseen työllisyysstrategiaan, josta tehtiin aloite Essenin Eurooppa-neuvostossa ja jota kehitettiin edelleen Cannesin ja Madridin Eurooppa-neuvostoissa. Tässä suhteessa on toteutettava jäsenvaltioiden monivuotisia työllisyysohjelmia, jotta ne olisivat tehokkaita työmarkkinapolitiikan alan välineitä. Lisäksi komissio jatkaa aloitteensa toteuttamista, jonka tarkoituksena on saada kaikki osapuolet toimimaan kaikkein tärkeimmän tavoitteen eli työttömyyden torjumisen hyväksi.

Tehty Brysselissä 8 päivänä heinäkuuta 1996.

Neuvoston puolesta

R. QUINN

Puheenjohtaja